

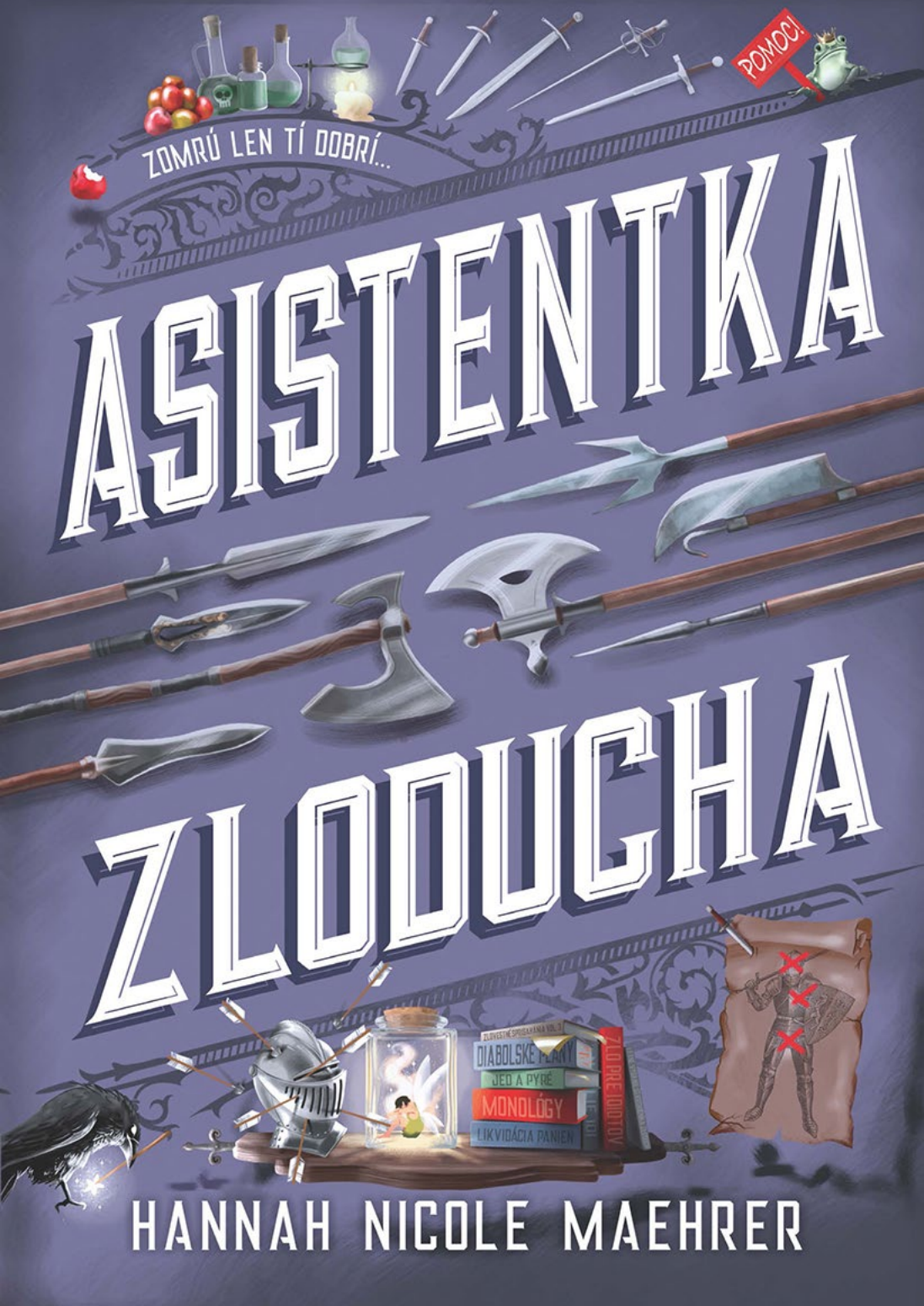
ZOMRÚ LEN TÍ DOBRÍ...

POMOCI!

ASISTENTKA

ZLODOUCHA

HANNAH NICOLE MAEHRER

Asistentka Zloducha

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Hannah Nicole Maehrer
Asistentka Zloducha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**ASISTENTKA
ZLODUCHA**

HANNAH NICOLE MAEHRER

**ASISTENTKA
ZLODUCHA**

Preložila Zuzana Bujačková

**COO
BOO**

Mame a otcovi, za hodiny môjho detstva, ktoré ste strávili rozprávaním príbehov, a za roky, počas ktorých ste počúvali tie moje. Vedzte, že vaše budú vždy moje najobľúbenejšie.

A pre vás všetkých, takto nejako by podľa mňa mohla vyzerat' morálne sivá osobná asistentka zloducha vo fantasy.

PROLÓG

Kde bolo, tam bolo...

Evie stretla Zloducha v úplne obyčajný deň. Mala za sebou ďalšie neúspešné zháňanie novej práce u nich v dedine. Ďalší deň bez zdroja príjmu. Ďalší deň, keď sklamala svojho chorého otca a mladšiu sestru. Podobné myšlienky jej myseľ zamestnávali natolko, že sa pri prechádzke po okraji Hikorského lesa zatúlala priamo medzi stromy, ktoré ho ohraničovali ako plot.

Les bol kedysi obývaný, ale teraz bol tým posledným miestom, kam by zámerne vkročil ktokoľvek so zdravým rozumom. Najmä sám. Teda, ak ste sa nevolali Evangelina Sageová a zakázaný les sa vám nejavi oveľa lákavejšie než návrat domov, kde by ste sa museli svojej rodine priznať, že ste síce konečne našli prácu, no nenastúpili ste do nej...

Evie si povzdychla, kráčala ďalej a prstami mimovoľne prechádzala po drsnej kôre okolitých stromov. Ten les bol skutočne krásny.

Rennedawnské kráľovstvo bolo v porovnaní s ostatnými zakliatymi kráľovstvami celkom malé a vyhnúť sa Hikorskému lesu, ktorý zaberá pomerne veľkú časť jeho územia, nebolo úplne jednoduché. Obyvatelia to však až doteraz zvládali celkom úspešne.

Bolo to tak, až kým sa takmer pred desiatimi rokmi na scéne neobjavila osoba známa pod menom Zloduch. Spájalo sa s ním ohromne veľa špekulácií: hovorilo sa, že sa skrýval na okraji lesa, aby odtiaľ mohol unášať svoje obete a potom ich mučiť. Evie o tejto diabolskej postave nevedela skoro nič, ale bola si takmer istá, že má na práci aj lepšie veci, než je schovávanie za stromami, akoby bol nejaký lesný

duch. Aj keď je pravda, že nikdy nevidela ani toho, bývali totiž severnejšie.

„Zloduch,“ odfrkla si Evie, zatiaľ čo kráčala hlbšie do lesa a strčila ruky do hlbokých vreciek jednoduchých hnedých šiat. „Možno by nebol taký nebezpečný, keby nemal takú smiešnu prezývku.“

Jedine, že by mu to meno dala mama pri narodení – v tom prípade sa Evie skláňala pred jej neskutočnou predvídavosťou.

Evie zakopla o vytrčajúci konár a vytrhla si ruky z vreciek, aby sa zachytila o neďaleký strom, a potom pomaly pokračovala smerom, odkiaľ počula zurčanie potoka.

Kým kráčala, prechádzala si tých pár informácií, čo o tomto mužovi pozbierala z biedne nakreslených plagátov, ktoré mali pomôcť pri dolapení zločinca. Vždy bol na nich zobrazený ako starec so šedivou bradou popretínanou hlbokými jazvami, ktoré mu brádzili tvár ako spomienky na zápasenie s obeťami, a zuby mu často kreslili došpicata, akoby nimi mohol človeku vytrhnúť srdce. Alebo možno len potreboval navštíviť zubára.

O najväčšom nepriateľovi kráľovstva sa krajinou šírilo tolko fám, až si Evie nebola istá, ktorej má veriť. Vedela, že Zloduch pred mnohými rokmi do tla vypálil jednu z rybárskych dedín v Západnom Rennedawne, a kým ju znova postavili, kráľovstvo pre nedostatok rýb sužoval hladomor. Medzi jeho typické ničomnícke aktivity patrili aj drobné krádeže v šľachtických domovoch, kam chodieval strašiť rodiny a zmocňovať sa ich vzácných dedičstiev.

Pomaly dokráčala k potoku. Bol širší, ako si myslela. Evie žasla nad krásou slnka, ktoré presvitalo pomedzi stromy a osvetľovalo kvety na brehoch, až vyzerali, akoby mali vlastnú nadpozemskú žiaru. Bol to taký úchvatný pohľad, až na chvíľu takmer zabudla na všetky svoje trápenia. Ale ony sa vrátili.

Jej otec stále nevedel, že pred mesiacom prišla o prácu u kováča. Bola si istá tým, že kým si jej rodina všimne chudobnejší stôl či chlad v chalupe spôsobený nedostatkom kuriva, stihne si nájsť niečo iné. Ale dnes mu to už bude musieť povedať. Dochádzali im aj posledné zásoby potravín.

Sťažka si vzdychla a kľakla si na breh, kolená sa jej zaborili do vlhkého machu. Prebehla prstami po čistej modrej vode, ovlažila si tvár aj krk a dúfala, že jej to pomôže utíšiť rozbúrené srdce.

Tentoraz mala naozaj problém. A nemalo to nič spoločné s mýtickým zloduchom.

Nie. Za toto si mohla sama.

Najhoršie na tom bolo, že takmer získala dobré miesto. Dnes ráno jej na trhu ponúkli prácu novej komornej v jednej zámožnej rodine sídliacej neďaleko. Musela by dochádzať, čo nebolo ideálne, ale aj tak by tú robotu rada vzala. Potom si však všimla, že vedľa nej stála žena s takou nádejou v usmiatych očiach, až jej zovrelo srdce. A zovrelo sa ešte viac, keď pri žene zbadala postávať tri malé deti.

Evie jej podala potvrdenie o zamestnaní a sledovala, ako sa jej rozžiarila tvár. Neznáma ju schytila a vybozkávala na obe líca.

Bolo to správne. Tak prečo mám pocit, akoby som v hrudi mala obrovskú diery?

Zatiaľ čo vzdychala a ovlažovala sa červenou vodou, prechádzala si zoznam nadchádzajúcich trhov práce. Možno by sa mohla vybrať do jednej zo susedných ded...

Počkať. Červená?!

Evie zalapala po dychu a rýchlo zacúvala späť ku kvetom, zdesene vyvalovala oči, zatiaľ čo sledovala, ako sa predtým krištáľovo čistá voda zafarbila na temnočervenú.

Krv.

Zavrela oči a pokúsila sa upokojiť dych. Narátala do desať, postavila sa, takmer pritom spadla, pretože si pristúpila okraj dlhých šiat, a pomaly sa priblížila späť k vode. Bolo jasné, že krv sa do vody dostala niekde povyššie prúdu.

Vybrala sa tým smerom, opatrne kládla jednu koženú čižmu pred druhú a vôbec nebola pripravená na to, čo môže nájsť.

S každým ďalším krokom sa potok čoraz viac menil na krvavú rieku, červená pohltila všetky zvyšky modrej. Musí to byť nejaké zranené zviera, podľa množstva krvi veľké. Určite to však nebolo niečo, čo by mala Evie osobne prešetriť.

Tak či onak, bola tam – v lese, ktorý zrazu potemnel, pretože slnko sa začalo strácať za vrcholkami stromov. Kráčala pri rieke zaliatej krvou.

Pokrútila hlavou a cítila, ako jej pod nohami praskajú konáriky. Už-už sa chcela vrátiť, jej telo sa už dokonca otáčalo, keď si zrazu

všimla, že v húštine pri potoku sa pod obrovským stromom krčí zviera pokryté čiernou srstou.

Nech už to bolo čokoľvek, bolo to živé, vydávalo to tlmené bolestivé zvuky a vrčalo. Evie sa prikrčila a vyhrnula si sukňu, aby dočiahla na malú dýku, ktorú pre každý prípad nosila v puzdre priviazanom okolo členka.

Pomôže tomu zvieraťu, zbaví ho utrpenia, preukáže mu láskavosť, to predsa nič nie je. Ale čím bližšie sa prikrádala, tým menej to vyzeralo ako zviera. Vyzeralo takmer ako...

Spod čiernej srsti sa náhle vynorila ľudská ruka a Evie si uvedomila, že to vlastne nebola srst, ale tmavý plášť. Ruka schmatla jej zápästie a stiahla ju k sebe.

„Au!“ Evie tvrdo dopadla plecom na zem, zatiaľ čo ju ruka oblapila okolo pása a pritiahla ju k telu. Ležala na boku, chrbtom pritlačená k niečomu pevnému a teplému. Vtom konečne precitla, začala sa metať a kričať.

Ruka ju zovrela ešte pevnejšie a druhá jej zakryla ústa. V uchu začula tichý hlas, z ktorého jej prebehli zimomriavky po celom tele. „Buď ticho, ty malá darebáčka, inak nás oboch zabiješ.“

Vtedy si Evie všimla, že na opačnom brehu potoka stojí nejaká hrozivá postava, dokonca niekoľko postáv. Všetci muži boli odetí v striebornom. Niesli veľmi veľké zbrane, niektoré z nich žiarili. *Králova udatná garda!*

Kým sa snažila odtlačiť jednu ruku, druhá ju držala tesne pri mužovi. Navyše cez jej členky prehodil jednu ťažkú nohu, takže sa vôbec nemohla pohnúť.

„Uti ma!“ Pri páde vytratila dýku, a teraz sa ju snažila nahmatať voľnou rukou.

„Upokoj sa,“ nakázal jej znova.

Jasné. Prečo by sa nemala upokojiť, veď ju len k zemi pritláčal neznámy muž – muž, po ktorom určite šli tí ostatní. Ale môže si za to sama. Čo iné sa mohlo stať, keď nasledovala potok, ktorý bol doslova zaliaty krvou?

„Om aká húpa,“ poriadne si povzdychla Evie.

Z úst jej zmizla ruka a v uchu opäť zaznel ten hlas. „Čo si to tu mrmleš?“

„To som typická ja,“ zašepkala.

„Bežne ťa na zem stiahne niekto neznámy?“ opýtal sa až podozri-vo zvedavým tónom.

„Nie, nejde o presne túto situáciu. Ale keby som niekomu povedala, ako som sa sem dostala, nikto by to nepokladal za neobvyklé.“ Zapichla svojmu väzňiteľovi lakeť do rebier, na čo zareagoval prskaním a nadávkami. „Ups, pardon. Bolelo to?“ a pichla ho znova.

„Stačí!“ zasipel a ukázal opálenou rukou na mužov, ktorí prehľadávali stromy na druhej strane potôčika. „Tamtých nezaujímam, že si len nevinná obeť, ktorá sa ocitla v rukách diabla. Zabijú ťa bez mihnutia oka a ešte sa pritom zasmejú.“

„Diabla?“ Evie sa potichu zasmiala a pokúsila sa otočiť k chlapovi, ktorý mal o sebe takú vysokú mienku. Ale on ju len zovrel ešte pevnejšie a nemohla sa ani pohnúť.

„Vieš predsa, kto som, nie?“ opýtal sa tónom bez štipky arogancie. Z prirodzenosti, s akou očakával, že ho určite musí poznať, sa Evie stiahol žalúdok.

Ludia jej už nadávali do hocičoho – všetko sa začínalo na písmeno P. Prelietavá, prostá, pojašená. A teraz mohla konečne pridať ďalšie slovo.

Posratá.

Nevedela ako, ale vedela, že to posrala.

Oblápal ju Zloduch, kráľ temnoty, lupič snov. Čo bolo ešte horšie, ani zďaleka sa ho nebála tak, ako by sa mala. V podstate sa nebála vôbec. Počkať, naozaj sa smeje?

Smiala sa, nemohla si pomôcť – a pritom, ak by sa smiala hlasnejšie, prenasledovatelia by ich našli za pár sekúnd. Zloduch to musel vycítiť tiež, pretože nestihla ani žmurknúť a opäť jej priložil ruku na ústa.

„Pomaly sa preplazíme za tamten strom,“ nadvihol Evie, aby dovidela na dub, ktorý jej ukazoval. „A potom sa rozbehneme.“

„Obaja?“ opýtala sa, kým ju otočil a nasmeroval k stromu. Nemala sa s ním však kedy hádať, a tak robila, ako kázal. Pomaly sa plazila, až kým nebola v bezpečí na druhej strane kmeňa. Evie lapala po dychu, a keď si všimla, že jej po ruke steká krv, vyplašila sa. Obzrela sa, aby zistila, či je Zloduch ešte pri nej.

Nebol.

„Kam, do šlaka...“

„Tu som.“

Evie sa ohromene otočila za hlasom. „Ako ste sa...“ Ale len čo ho uvidela, nedokázala dokončiť myšlienku.

Na jej obranu treba povedať, že sa bolo na čo pozerat.

Najprv jej napadlo, že plagáty s jeho podobizňou boli úplne mimo. Nebol to žiaden postarší zjazvený chlap so sivou bradou. Pravdu povediac, v jeho hustých tmavých vlasoch nesvietil ani náznak šedin. Mal veľmi výrazné líčne kosti, orámované dvojdňovým strniskom, ktoré mu zvýrazňovalo čelusť. Povedala by, že bol od nej starší maximálne o šesť, sedem rokov. Ak by mala hádať, odhadla by mu tak dvadsaťosem alebo dvadsaťdeväť. Nejako jej to nesedelo. Určite existuje pravidlo, ktoré hovorí, že vládcovia zla musia mať aspoň päťdesiat, ak nie šesťdesiat rokov.

Nemôžu byť takí mladí! A už vôbec nie takí krásni!

On veru bol. Mal jemnú opálenú pokožku. Akoby vo voľnom čase, keď práve neterorizoval ľudí, polihoval v tráve, čítal poéziu a možno aj rozkošnícky popíjal čaj so zdvihnutým malíčkom.

Len čo na to pomyslela, nepríčetne sa zachichotala. Zloduch nadvihol jedno zo svojich úžasných plných obočí, ktorými mal orámované tie najtmavšie oči, aké kedy videla. Oči, ktoré sa na ňu teraz dívali s úplným zmätkom. Vyzeralo to tak, že mu nedochádzalo, že pred ním stojí človek z mäsa a kostí, stále sa na ňu pozeral, akoby jej existencia bola preňho záhadou.

„Naozaj by ste nemali vyzerat takto,“ povedala mu a prekvapila samu seba, keď jej hlavou preletela myšlienka, že ten zmätený výraz na jeho tvári pôsobí veľmi roztomilo.

Veď je to vrah! ozvalo sa jej svedomie, ale zvyšok akoby nemala napojený na už beztak nasprostastý mozog, pretože vnímala len to, aký bol pekný.

Vykročila smerom k nemu a snažila sa v sebe nájsť strach. Vedela, že tam niekde je. Určite ju čochvíľa pohltí a s vreskotom sa rozbehne opačným smerom. Ale už ho mala na dosah ruky a stále sa neotočila.

Hmm, strach neprišiel, ale mala mierne obavy. Tak predsa úplne neprišla o rozum. Aj keď na obavy zabudla v momente, keď začala rozmýšľať o tom, ako by asi mohol voňať, keby sa k nemu naklonila a trochu pričuchla.

„Mám niečo na tvári? Alebo je to tým, že vďaka chlapom z tvojej dediny krvácam z troch rôznych rán?“ Rozprával potichu a navonok pôsobil pokojne, ale Evie videla, že za jeho tmavými očami sa skrýva potláčaná zúrivosť.

Myslel si, že ho posudzovala?

„No, áno, tá krv nevyzerá dobre. Skôr som mala na mysli, že vyzeráte, akoby vás vytesali z mramoru. Myslela som si, že zloduchovia vyzerajú spravidla prinajmenšom smiešne.“

Všetka zúrivosť sa šmahom ruky vytratila, akoby tam ani nebola. Zmohol sa akurát na zažmurkanie.

„Nemôžete vraždiť a zároveň byť pekný. Nedáva to zmysel.“ Evie si začala sťahovať vlnený šál, ktorý jej na narodeniny darovala mladšia sestra Lyssa, pristúpila k nemu bližšie a držala ho pred sebou na znak mieru. „Na tú krv, vaše zlobstvo.“

Zloduch si od nej vzal šál, zovrel ho v pästi, obmotal si ho okolo trupu a pevne stiahol ranu, aby prestala krváčať. „Myslíš si, že som pekný?“

Evie mala zvláštny pocit, že by bol radšej, keby mu povedala, že vyzerá smiešne. Tvár sa mu skrivila odporom.

„Nevymýšľam si, je to objektívny fakt. Pozrite sa na tie líčne kosti, sú veľmi symetrické.“ Prekonala zvyšok vzdialenosti, ktorý medzi nimi ostal, a položila mu ruky na líca.

Vypleštil na ňu oči, a keď jej došlo, čo spravila, vypleštila ich aj ona.

„Dotýkaš sa mi tváre,“ povedal nevyrazne.

„... áno.“

„Myslíš si, že robíš dobre?“ Znova nadvihol tmavé obočie.

Nie je náhodou profesionálny zabijak? Ak ho pekne poprosím, možno ma zabije.

„Len som poukazovala na fakty,“ pokrčila plecami a nechala ruky klesnúť späť k telu.

Pokrútil hlavou, v očiach sa mu zračil náznak zvedavosti. „Si chodiaci zmätok.“

„Napísali by ste mi to ako odporúčanie do práce? Možno by som si s tým do týždňa nejakú zohnala, zúfalo ju potrebujem.“ Skôr než stiahol odpovedať, v blízkych kríkoch čosi zašuchotalo, až sa jej z toho postavili vlasy dupkom.

Otočila hlavu smerom k tomu zvuku, opatrne sa priblížila k Zloduchovi, ten ju chytil za plecía a pritiahol ju k sebe rýchlo ako blesk. „Čo...?“

Šíp počula, skôr než ho zacítila.

Chrbát jej prešpikovala bolesť, keď šíp odrel kožu na pleciah a donútil ju pritlačiť sa k pevnej Zloduchovej hrudi. „To zabolelo.“ Povedala akoby nič, akoby sa jej zabodla trieska do prsta.

Spozorovali ich, ale keď Zloduch prehovoril, stále znel pokojne. „Len ťa oškrel. Viem, že to bolí, ale musíme bežať.“ Rýchlo, no jemne ju otočil a rozbehli sa opačným smerom. Zloduch bol doráňaný a mierne kríval.

„Prehod si cezo mňa ruku,“ povedal a zvrátil tvár od bolesti, kým sa náhlili popri ďalších stromoch. Evie mu bola v päťách.

„Prečo?“ zaprotestovala, keď ju k sebe pritiahol. „Ste rovnako pomalý ako ja!“

Tvár mu na kratučkú chvíľu rozjasnilo pobavenie. Ten výraz bol krásny a prchavý ako kométa. „Kráčam pomalšie, aby si so mnou udržala tempo.“

Vtom jej to došlo. Za neuveriteľne krátky čas sa z nezamestnanej mäsiarovej dcéry stala niekým, kto pomáha najhoršiemu nepriateľovi tohto kráľovstva.

Ach, bože, možnože naozaj bola chodiacim zmätkom. Prešla aspoň polhodina?

Vzišla jej z toho veľmi chúlостivá otázka – taká, ktorú by pred ním ani nemala vysloviť. Ale na podobné zamyslenia bolo neskoro, myšlienka jej skĺzla z jazyka, skôr než ju stihla zastaviť. „Prečo sa vôbec obťažujete s tým, aby ste so mnou držali krok? Veď by ste sa na mňa mohli vykašľať a využiť získaný čas na útek. Určite by ma nenechali len tak.“

Áno, Evangelína. Len mu dávaj dôvody na to, aby ťa tu nechal, aby si im musela vysvetľovať, prečo si utekala so Zloduchom. Podpíš si vlastný rozsudok smrti. Šikovná!

Chvíľu sa na ňu díval, dokonca sa mu pritom podarilo vyhnúť šípu, čo preletel okolo, celý čas neprerušil očný kontakt. Evie mu závidela, jej sa totiž nedarilo vyhnúť ani nehybným stromom.

„Máte o mne takú mienku, slečna...?“ Potešilo ju, že v jeho hlase začula náznak vysilenia. Nebol veľmi dobrý bežec. Nebol perfektný ani nezničiteľný.

Tak či onak, pýtal sa jej, ako sa volá. „Evangelina Sageová. Alebo jednoducho Evie.“ No dobre, on síce znel trochu unavene, ale ona dychčala, akoby ju prešiel ťažký koč. Nikdy nemala rada beh, a už vonkoncom nie šprint – ten bol jej úhlavným nepriateľom.

„Hmm,“ bolo jediné, čo z neho dostala. Vyplašil ju, pretože nepre-zradil, či poslúchne jej zákerne dobrú radu a nechá ju tam.

Niektorí z mužov by ju pravdepodobne spoznali, pochádzali z tej istej dediny. Ale neverila, že by ju nechali nažive, pôsobili až príliš krvilačne. Najmä nie, keď bežala po boku človeka, ktorého naháňali. A on ju tam pravdepodobne nechá, predhodí ju vlkom.

Vesmír bol, samozrejme, proti nej, takže ani nemusela čakať, kým ju podrazí Zloduch. Urobil to zaňho konár, ktorý vytrčal z krovia akurát tak, aby mohol zachytiť špičku jej topánky. Ani nevedela ako a už nemotorne padala na zem.

Približovalo sa k nim viac a viac mužských hlasov. Boli v kaši.

Teda, ona bol v kaši. Zloduch si pravdepodobne len vezme jej vlnený šál a odkriva za západom slnka. Ležala rozvalená na zemi a sledovala odtiaľ jeho zátylok. A spôsob, akým sa hýbalo jeho telo – robilo presne to, čo chcel, akoby všetko na svete bolo stvorené na to, aby sa podriaďovalo jeho vôli.

Sledovala, ako sa tá smiešne perfektná hlava otočila nabok, kde zrazu zívava prázdnota, a potom rovno na ňu – bezmocne rozčapenú na zemi. Pichalo ju v chrbte a boleli ju ramená. Navyše v ten deň spadla už dvakrát a začala sa jej vytvárať obrovská modrina.

Hlasy sa približovali a zneli nahnevane. Evie sa pokúsila vydriapať na rovné nohy, aby sa aspoň niekam skryla. Náhle sa pred ňou objavila známa ruka a ona sa na ňu bez váhania zavesila. Bola taká prekvapená, až opäť prestala normálne uvažovať.

„Často padáš,“ poznamenal Zloduch a premeral si ju od hlavy po päty, akoby katalogizoval svoje zistenie. „Hýb sa, Sageová.“

Odignorovala, že sa rozhodol oslovovať ju priezviskom, a vybuchla: „Prvýkrát som spadla, pretože ste ma stiahli na zem!“ Schmatla ho za ponúkané rameno a v rámci možností sa čo najrýchlejšie pustili na útek pred prenasledovateľmi.

„Ale padáš príliš ľahko. Ledva som ťa potiahol.“

„Hádam ma neobviňujete z toho, že nie som dostatočne pevná a neustojím, keď ma niekto stiahne k zemi za zápästie?“

Akoby si ani nevšimol, že sa ho niečo pýtala, len ju pevnejšie zovrel, kým sa náhlivo predierali lesom ako dvaja zbojníci. Po chvíli les stemnel, za čo nemohlo len zapadajúce slnko, ale aj fakt, že tak hlboko v hore nadobudli stromy akúsi inú farbu. Obklopovali ich dlhé pokrútené kmene a konáre pokryté zošúverenými listami machovej farby, ťažký vzduch bol presýtený vysokým škrekotom podivných vtákov. Evie z toho mala husiu kožu.

„Kam ideme?“ opýtala sa váhavo. Zdalo sa jej, že z oblohy zmizol už aj posledný záblesk svetla a noc ich prikryla ako ťažká dusivá peřina. Ale dusila asi len ju. Zloduch sa rozhlíadal po okolitej tme a po prvýkrát, odkedy ho zazrela, si všimla, ako sa mu zlovestne zablýska- lo v očiach.

Noc a temnota patrili k nemu. A on patril k nim.

A Evie... sa stále nebála.

Bolo to veľmi zvláštne.

„Do bezpečia. Na miesto, kde bývam a pracujem.“

Evie sa pokúsila vytrhnúť si ruku z jeho zovretia a otočiť sa. „Bezpečie na mieste, ktoré ľudia nazývajú Panstvo vrážd? Ďakujem, neprosím, radšej to risknem s tými surovcami z dediny.“

Stále ju držal v pevnom zovretí, nemohla sa vôbec pohnúť. Akoby k nemu bola prilepená. „Ak by som chcel, aby si umrela, nechal by som ťa tam.“

Nadvihla obočie. Presúvali sa oveľa pomalším tempom než predtým, za chrbtami im postupne tíchla vrava prenasledovateľov.

Striasli ich. Aspoň nateraz. Evie sa začala cítiť bezpečnejšie, čo v nej prebudilo neodbytnú zvedavosť. „Prečo vás vôbec naháňali?“ spýtala sa a naklonila, aby mu dovidela na hlavu a na kapsu, ktorú mal zavesenú na boku. „Ukradli ste niečo? Zbrane? Peniaze? Prvorodené dieťa?“

Zloduch sa na chvíľu zastavil a Evie si všimla, že tá kapsa sa pohla. Vykríkla od ľaku, a skôr než stihla protestovať, Zloduch siahol dovnútra a vytiahol z nej nadpriemerne veľkú žabu, ktorej žiarivé zelené sfarbenie takmer splývalo s jej zlato lemovanými očami. Pokojne sedela v Zloduchovej dlani a dívala sa na ňu. Evie na žabu vyvaľovala oči.

„Vidím dobre? Má nasadenú korunu?“ opýtala sa po chvíli tichého zízania.

Zloduch odignoroval jej otázku a podvihol ruku so žabou. „Nebudem popierať, že zlodejstvo je jednou z mojich lepších vlastností. Ale v tomto prípade sa naši prenasledovatelia snažili okradnúť mňa.“

Evie si začala spájať súvislosti a aj na ňu to bolo všetko dosť čudné. „Chceli vám ukradnúť žabu... ktorá nosí korunu?“

Zloduch sa otočil a kráčal ďalej, Evie ho v tichosti nasledovala. „Nie je to obyčajná žaba,“ odvetil. „Tento žabiak rozumie ľuďom a komunikuje s nimi, akoby bol jedným z nich.“ Žabiak poriadne zakvákal, akoby chcel potvrdiť, že oplýva úžasnými komunikačnými zručnosťami, ale Zloduch ho ignoroval. „A ja sa oňho starám,“ povedal ľadovým tónom, až Evie prešiel mráz po chrbte. „Magické tvory sa predávajú na aukciách za pomerne vysoké sumy. Chlapi z tvojej dediny chceli zistiť, nakoľko by bolo rozumné, keby mi ho ukradli počas mojej každodennej obchôdzky.“

Evie zalapala po dychu. „A prečo má tú korunu?“

Zloduch sa zastavil a pridržel žabiaka rovno pred jej očami, akoby to bolo úplne zrejmé. „Volá sa *Kingsley*.“

Evie zažmurkala. „Myslíte to vážne?“

„Vyzerám, akoby som žartoval?“

Pravda. Evie vlastne dúfala, že sa o vtipkovanie ani nepokúsi, asi by to nerozdýchala.

Nadvihol otvorenú kapsu a opatrne do nej vložil žabiaka *Kingsley*-ho. Otočil sa k Evie: „Už len kúsok a sme tam.“

Evie šla za ním, ale už nebola ticho. „Ako mám vedieť, že ma necháivate nažive len preto, aby ste ma potom zavraždili nejakým zábavnejším spôsobom?“

„Zaujímalo by ma, ako si predstavuješ zábavný spôsob vraždenia.“ Mal síce úplne nečitateľnú tvár, ale aj tak spozorovala, že ho zase zaskočila.

„Čo ja viem? Ale som si istá, že keď niekto robí niečo tak často, musí v tom mať záľubu.“ Natiahla k nemu ruku, oprela sa o jeho plece a prekročila spadnutý strom.

Plece sa mu pod tým dotykom naplo, no jeho tvár ostávala ľahostajná. „Máš pravdu. Existujú aj zábavné spôsoby.“ Len čo

prekročila kmeň, odtiahol sa od nej a Evie spustila ruku naspäť. „Ale asi ich ani nebudem musieť použiť, zabijú ťa za mňa tvoje dve ľavé nohy.“

„Naozaj nie som nemotorná, spadla som len raz. A mohli ste za to aj vy.“ Nebojácne ho predbehla a prekrížila si ruky na hrudi. „Priznávam, že mám svoje chyby, vaše zlobstvo, ale nepatrí na ne náchylnosť na...“

Prásk!

Evie trhlo hlavou dozadu. *Au.*

Zažmurkala do tmy, vôbec nechápala, čo sa práve stalo.

Za ňou sa ozval hlboký vzdych, Zloduch obišiel jej drobnú postavu a položil ruku na neviditeľného útočníka. Len čo sa jeho prsty dotkli toho priestoru, zablysko sa modré svetlo a stena, ktorá pred nimi dovedy stála, postupne zmizla. Keď sa celá rozplynula, odhalila kamenné múry a čiernu kovovú bránu, za ktorou sa týčili hradné veže.

Samozrejme, jeho panstvo bolo zamaskované mágiou, a tá ju tresla do hlavy.

Brána sa otvorila dokorán a zloduch jej pokynul, nech vojde ako prvá. Poslúchla ho a vykročila, akoby sa chystala skočiť do priekopy plnej hladných morských drakov. Čo iné jej ostávalo? Po tom, čo najprv pomohla ona jemu a potom on jej, nemala na výber. Už to bude musieť dotiahnuť do konca, bez ohľadu na to, aký bude krvavý.

Panstvo vrážd nezodpovedalo svojmu názvu, bolo príliš veľké. Možno by sa doň bez problémov zmestila celá jej dedina, dokonca aj ďalšie dve. Bolo schátrané a na niektorých miestach sa rozpadávalo, no malo svoje kúzlo. Tvorili ho tmené sivé a hnedé kamene, zo štrbín medzi nimi vyrastal mach a popínavé kríky. Vďaka týmto detailom prezrádzajúcim určité zanedbanie pôsobilo panstvo prívetivo a tajuplne.

Možno aj trocha upokojujúco.

Prechádzali okolo popraskaných fontán, ktoré boli tiež pokryté machom, a Evie si zatiaľ prezerala záhradu. Prekvapilo ju, že je taká udržiavaná. Dokonca si všimla aj záhon narcisov, pričom musela zadržať smiech.

Najdesivejšia zo všetkého bola majestátnosť celej budovy, a čím boli bližšie, tým väčšie sa jej panstvo zdalo. Zväčšovalo sa rovnakým tempom ako pravdepodobnosť Evinej záhuby.

V skratke – bolo to obrovské miesto, perfektné na to, aby v ňom umrela.

Šťažka prehltna, uprela zrak na masívne dvere z tmavého dreva, otočila sa k zloduchovi a v očiach jej blčala otázka.

„Keď ich zlahka potlačíš, otvoria sa.“ Všetko, čo povedal, znelo akosi sucho. Bola z toho zmätená, nevedela, či má nejaký svojský zmysel pre humor, alebo bol skutočne presvedčený, že všetci ostatní sú neschopní.

„Viem, ako fungujú dvere,“ odbila ho rozhorčene.

Prižmúril oči, akoby neveril jej slovám. „Tak prečo ešte nie sú otvorené?“

Jasné, vaše zlobstvo, takže podľa vás sú všetci neschopní.

„Dovoľte, pane!“ Z okna nad nimi sa ozval chrapľavý hlas. Evie od laku skríkla, ustúpila a opäť narazila do Zloducha.

„Ponáhľaj sa, Marvin, slečna Sageová má zrejme nejaký záchvat.“

„Ako dlho tam bol?“ Odtrhla sa od jeho pevnej hrude, pričom stihla prekvapene zachytiť, ako sviežo vonia. Nemal by smrdieť smrťou? Namiesto toho zacítila škoricu, klinčeky a whisky.

„Patrí k mojim strážcom, je tam stále.“ Len čo to dopovedal, dvere sa so strašným škripotom otvorili dokorán. Akoby to mali naplánované.

Evie šla za ním, viedol ju do slabo osvetlenej vstupnej haly. „No dobre, vaše zlobstvo, vtiahli ste ma do svojho brlohu. Ale prečo?“

Prevrátil oči a pomaly sa vliekol naprieč obrovským priestorom, až sa došuchtal k najvzdialenejšej stene, pri ktorej bolo schodisko vedúce bohviekam. „Ak chceš pre mňa pracovať, Sageová, budeš ma tak musieť prestať volať,“ zvolal na ňu ponad plece.

Zloduch robil dlhé kroky a Evie mala čo robiť, aby ho na schodoch dobehla. „Pracovať? Pre vás?“ Čo to bol za smiešny nápad. „To nepôjde. Ste... predsa... zlý.“

Na prvom poschodí sa prudko zastavil a oprel sa o farebnú okennú tabuľu. „Som,“ priznal, ani sa to nepokúsil poprieť. Otočil sa a vykročil k nej. Týčil sa nad ňou, vedela, že sa ju tým snaží zastrašiť. „Ale povedala si, že potrebuješ prácu.“

To že povedala? Vlastne áno, lenže v tom momente bola úplne mimo. Evie bola zvyknutá na to, že ľudia nebrali podobné jej úvahy

vážne, nevnímali ich ako žiadosť o zamestnanie. „To áno,“ priznala neochotne. „Ale prečo by ste mi ponúkali prácu? Čo z toho, čo sa dnes stalo, svedčí o mojej kvalifikácii?“

„Dokážeš byť bezohľadná, čo si cením, a pomohla si mi aj napriek všetkému, čo sa o mne hovorí.“ Sklopil pohľad k pásu, ktorý mal obviazaný krvou nasiaknutým šálom.

„Vaše zranenia!“ spamätala sa Evie a neveriacky sa naňho pozrela. „Úplne som na ne zabudla. Bolí to veľmi?“

Skrivil síce tvár, no šál si nezložil. „Ja sa hojím rýchlo, ale čo tvoje rany?“

Na boku sa jej tvorila škaredá modrina, už nabrala fialový odtieň. Na chrbte mala ranu po šípe, ktorý jej z neho takmer strhol kožu. Pálilo to, ale už bola z najhoršieho von.

„Prežijem.“ Pokrčila plecami, odmietala priznať, že má ešte jednu bodnú ranu na ľavom pleci od predchádzajúceho zamestnávateľa.

Tá ju ešte stále brutálne bolela.

Prikývol a natiahol k nej ruku. „Čo povieš, Sageová?“ Evie sa zamyslela, vedela, že keď povie, čo má na jazyku, mohol by ju aj zabiť, ale nevedela sa donútiť ku klamstvu. „Ponúkali by ste mi túto pozíciu alebo čo to je, aj keby ste vedeli, že môj otec kedysi patril ku kráľovskej garde?“

V tvári sa mu nezračila žiadna reakcia, dokonca pôsobil znudene. „A je tam ešte stále?“

„Nie, nie! Slúžil v nej dávno pred tým, než som sa narodila. Pracoval tam len preto, aby našetril a mohol si otvoriť mäsiarstvo. Po svadbe odtiaľ odišiel.“ To, čo nasledovalo, bolo pre ňu veľmi nepríjemné, a tak sa to snažila odbiť čo najrýchlejšie. „Už je príliš chorý na to, aby pracoval. Jediné, čomu je oddaný, je rodina.“

Zloduch pokrčil plecami. „Tak nevidím žiaden dôvod, prečo by to mal byť problém.“

Jeden síce vyriešili, ale Evie mala ešte zopár ďalších.

„Čo všetko by som mala v náplni práce?“ a uprene sa pritom pozerala na jeho ruku, akoby mala rozhodnúť medzi životom a smrťou. „V žiadnom prípade nechcem nikomu ubližovať ani vám pritom asistovať. A tiež nechcem byť... nejaká vaša dámska spoločníčka.“

Spustil ruku naspäť k boku, pričom sa mu nadvihli kútiky úst, takmer akoby sa pokúšal usmiať. „To sotva, nie si typ ženy, s ktorou by som šiel do postele.“

Evie sa strašne zapýrila, odmietnutie ju bodlo tak, že sa s ním nedala porovnať ani rana na pleci. Bolo to smiešne, veď vôbec nechcela, aby sa o ňu zaujímal takýto muž, ale preboha, mala predsa nejakú hrdosť.

Znova k nej načiahol ruku, jeho tvár sa zmenila na nepreniknuteľný múr a jediná emócia, ktorá sa z nej dala vyčítať, sa mu zračila v očiach. „Budem úprimný. Nebudem ťa nútiť, ale už vieš, kde je *Panstvo vrážd*. Okrem toho vieš, že nie som imúnny voči rezným ranám a navyše, tvojou najsilnejšou zbraňou je, že vieš, ako vyzerá moja tvár.“

Zahľadel sa na uvoľnenú kučeru, ktorá jej ležala na čele. Potom čo sa hnala lesom ako posledný kriminálnik, musela vyzeráť strašne.

„Predstavuješ pre mňa riziko a nemám čas na to, aby sa ti Tatiana prehrabala myslou a vymazala z nej spomienky na dnešný deň. Krváčam na svoju obľúbenú košelu. Potrebuješ prácu a ja ti ochotne ponúkam dobrú pozíciu so štedrým platom.“ Ani sa nepohla, a tak dodal: „A môžem ťa ubezpečiť, že som nikdy neublížil nikomu nevinnému.“

„Ale čo moja dedina?“ vypadlo z nej, skôr než sa stihla zastaviť. „Čo ak by som vám musela pomôcť ublížiť niekomu, koho poznám?“

„To by bolo dosť nepríjemné,“ odvetil bezcitne.

Prizmúrila oči a zazerala naňho, až kým sa nepodvolil.

„Ušetrím dedinčanov od svojich najvražednejších úmyslov.“ Znelo to síce tak, že by sa mohli dohodnúť, ale nemohla sa zbaviť pocitu, že tam niečo neseďí.

Bolo to neuveriteľné, ale pristihla sa pri tom, že tú ponuku zvažuje. Z predstavy, že by dokázala zabezpečiť rodinu, sa jej rozbúchalo srdce. Ani si neuvedomila ako, a už si triasli rukami.

Myslela si, že jeho dlaň bude chladná, no hriala a dotyky jeho prstov spôsobovali, že sa cítila ako na drogách. „No dobre, prijímam vašu ponuku. Čo za zvrátené veci pre vás budem robiť, vaše zlobstvo?“

Ešte stále sa držali za ruky a hľadeli si navzájom do očí. Zloduch sa pousmial: „Gratulujem, Sageová. Od dnešného dňa si mojou osobnou asistentkou.“ Pustil ju, otočil sa a pokračoval po schodoch. Neurobil však ani tri kroky a znova sa otočil k jej vyjavenej tvári. „A ak ma nejako chceš volať, hovor mi radšej *pane*.“

I. KAPITOLA

EVIE

O päť mesiacov neskôr...

Zo stropu viseli odťaté hlavy. Zase. Evie si povzdychla, zakývala Marvinovi a zavrela za sebou ťažké hradné dvere. Prešla cez veľkú sieň a nízke podpätky jej klopkali po kamennej podlahe v rovnakom rytme, v akom jej búšilo rozrušené srdce.

Zloduch bol v nálade.

Jedna odťatá hlava bola normálka, na ktorú si Evie za ten čas, čo odpracovala na panstve, zvykla až znepokojivo rýchlo. Ale tri mužské hlavy s ústami otvorenými v tichom výkriku naznačovali, že z tohto sveta odišli v nevýslovnom utrpení. Ak by sa na ne pozrela bližšie...

Fuj, jednej z nich chýbalo oko.

Chcela sa pohnúť ďalej, ale najprv skontrolovala podlahu v nádeji, že nestúpi na vypadnuté oko. Keď minule hľadala šéfa, pretože mu niesla správu, vošla do mučiarne a rozpučila jednu bulvu podpätkom. Podarilo sa jej pridať výkrik, ale ak by sa jej to stalo znova, asi by už nezachovala dekórum. Odtrhnutý prst z ruky alebo nohy – to ešte zvládala. Ale keď človek stúpi na oko, rozplaskne sa, a to už bolo za hranicou jej možností.

Potiahla nosom a urobila krok vpred. *No pekne*, pomyslela si.

Oko sa nikde nepovaľovalo. Utrpenie, s ktorým sa každodenne stretávala, ju nepoburovalo tak, ako by malo. Odkedy nastúpila do

tohto zamestnania, z jej života sa po častiach vytratila potreba po normálnosti, ale neprekážalo jej to. Normálnosť bola pre ľudí s obmedzenou myslou – celé detstvo jej to hovorievala mama a pre Evie to z nejakého dôvodu bola jediná rada, ktorú si vzala k srdcu.

Niežeby sa s tým dalo niečo robiť. Veď bola osobnou asistentkou Zloducha. Zabávala sa nad názvom svojej pracovnej pozície a predstavovala si, ako by asi mohol vyzerat inzerat:

OD ASISTENTKY SA OČAKÁVAJÚ DOBRÉ ORGANIZAČNÉ ZRUČNOSTI,
MUSÍ S OBLUBOU PRACOVAŤ DO NOCI A S NADŠENÍM PÍSAŤ DLHÉ
DOKUMENTY. MUSÍ PODPOROVAŤ, BA DOKONCA SCHVALOVAŤ
PODPALAČTSTVO, MUČENIE A VRAŽDY.
PRI OBČASNOM VÝSKYTE MŔTVEHO TELA NA PRACOVNOM STOLE
NESMIE KRIČAŤ.

Na Zloduchovu obranu však musela dodať, že odkedy preňho pracovala, to posledné spravil len raz. Prišla do kancelárie, ako vždy presne načas, a zrak jej okamžite padol na mŕtvolu statného muža rozvalenú na jej stole. Celé telo mu pokrývali rezné rany, kde-tu mu chýbali kusiská mäsa.

Očividne ho pred usmrtením mučili a šéfovi pripadalo vhodné, aby ho potom pohodil rovno na jej snehobiely a uprataný stôl, ktorý sa nachádzal hneď pri dverách do šéfovej veľkej neupratanej kancelárie. Evie nikdy nezabudne na to, ako sa tváril, keď vošla. Stál vo dverách medzi kancelárkami, opieral sa o zárubňu, ruky mal prekrížené na hrudi a uprene sa na ňu díval.

Aha, jasné, pomyslela si Evie. Skúša ma.

Trocha jej pomohlo, že nevyzeral, akoby očakával, že tou skúškou neprejde.

Na taký výraz bola už vďaka dedinčanom zvyknutá, zaradila si ho k veciam, pri ktorých mala nutkanie niekomu ublížiť.

Namiesto toho v hlave rozoberala rôzne reakcie, ktoré by jej v danom momente mohli najlepšie poslúžiť, a teda by pre ne neprišla o prácu, no nakoniec sa rozhodla, že bude sama sebou.

Teda sama sebou, len so znetvorenou mŕtvolou na stole.

Úkosom sa pozrela na šéfa, a keď si všimla, ako uprene na ňu hľadí, pocítila tlak na hrudi. Akoby chcel, aby prešla jeho skúškou, ale

to jej nedávalo zmysel. Možno ho len zo všetkého ranného mučenia rozbolelo brucho alebo niečo také.

„Dobré ráno, pane. Prajete si, aby som pracovala vedľa tohto džentlmena? Alebo sa mi týmto snažíte nenápadne naznačiť, aby som jeho telo odpratala na nejaké vhodnejšie miesto?“ opýtala sa s priateľským úsmevom na tvári.

Nadvihol jedno obočie, odstrčil sa od zárubne a bez slova vykročil k jej stolu a k telu, čo na ňom ležalo. Keď sa ponadeň naklonil, čierne kožené nohavice mu obopli stehná a Evie musela potlačiť povzdych – samozrejme, len preto, že si mŕtvolu prehodil cez plece ako vrece zemiakov, nie preto, lebo mal fakt pekné stehná. Vystrel sa a preniesol telo k najbližšiemu oknu, pričom s ňou stále udržiaval očný kontakt. A potom ho vyhodil von.

Evie znova potlačila zalapanie po dychu, chcela mu dokázať, že na to má. Tak či onak, v tejto práci sa jej darilo lepšie než v predošlej, oveľa lepšie.

Zhlboka sa nadýchla, neprerušila očný kontakt a ignorovala svoju novoobjavenú fascináciu jeho koženým oblečením, alebo, čo by bolo ešte horšie, jeho stehnami. „To bola veľmi kreatívna likvidačná metóda, pane... Dáte si trochu kotlíkového odvaru od Edwina?“ Zlobor, ktorý pracoval v kuchyni, každodenne pripravoval čerstvé pečivo a k tomu várku hnedého kalného odvaru z magických fazuliek. S nápojom sa prvýkrát stretla až na panstve. Zlepšoval produktivitu a zdalo sa, že aj náladu, ktorú by človeku mohli pokaziť náhodné mŕtvolky.

Zloduchovi pritom šklblo kútikom a v jeho tmavých očiach sa objavil záblesk veselosti. Nedalo by sa povedať, že sa osmieval, ale stačilo to na to, aby sa jej rozbúšilo srdce tak, až sa jej ozývalo v ušiach.

„Samozrejme, Sageová, veď vieš, ako to mám rád.“

Odvtedy si na stole nenašla žiadnu mŕtvolu, ale to ešte neznamenalo, že posledné mesiace pre ňu neboli pracovne náročné. Zloduch sa väčšinu času zdržiaval mimo kancelárie, pravdepodobne terorizoval obyvateľov okolitých mestečiek, a ona radšej ani nechcela vedieť, ako to robil. Uzavreli akúsi nepísanú dohodu, že zo svojich aktivít vynechá jej dedinu. Teda, aspoň si myslela, že ju uzavreli, jeho zavrčanie brala ako súhlas. Tak či onak mala dojem, že aj mŕtvola na stole by bola lepšia než nálada, s ktorou prišiel dnes.

Nadpriemerne veľa štátých hláv mohlo znamenať len jedno: nevyšiel mu niektorý z plánov. Už tretíkrát za dva mesiace.

Znova si poriadne povzdychla a podišla k nekonečnému širokému schodisku. Chvíľu naň zízala a premýšľala, ako je možné, že okolité steny v sebe ukrývajú mágiu schopnú hýbať predmetmi či udržiavať príjemnú teplotu, ale na schody, čo by boli aspoň o štipku lepšie, to už nestačilo. Pokrútila hlavou. Má ďalší podnet do schránky nápadov.

Poznámka: navrhnúť schránku nápadov.

Vydala sa na svoj každodenný výstup, pričom sa držala ďalej od dverí na ľavej strane prvého poschodia. Dverám, ktoré viedli do šéfových osobných komnát.

Nepremýšľaj o jeho osobnom živote.

Ďalšie pravidlo na siahodlhom zozname, ktorý neustále dopĺňala už od prvého dňa na panstve.

Prestaň sa snažiť rozosmiať svojho šéfa.

Nedotýkaj sa šéfových vlasov.

Nepovažuj týranie za niečo príťažlivé.

Nehovor Edwinovi, že jeho kotlíkový odvar je prisilný.

Kým sa dostala na druhé poschodie a vo svetle sviečok začala stúpať na tretie, začali ju páliť lýtka pod hrubou modrou sukňou, ktorá sa jej obtierala o členky.

Zastavila ju ozvena výkrikov, ktorá k nej doliehala až z mučiarnie v pivnici. Zažmurkala, pokrútila hlavou a po chvíľke sa náhlivo vybrala ďalej.

Jej šéf síce páchal množstvo hrôzostrašných činov, no zdalo sa, že sa riadi akýmisi ťažko pochopiteľnými morálnymi prikázaniami – prvým bolo našťastie to, že nikdy neubližoval nevinným. Jeho zlo spočívalo najmä v pomstychtivosti. Oceňovala na ňom aj to, že k všetkým ženám na svete pristupoval s rovnakým rešpektom ako k mužom. Samozrejme, že v jeho ponímaní to veľa neznamenalo, ale minimálne sa dalo povedať, že v kancelárii platili konzistentnejšie pravidlá než vonku.

Predtým než sa zamestnala u diabolského mocipána pracovala pre miestneho kováča Otta Warsena. Starala sa mu o nástroje a podávala mu ich, aby sa mohol nerušene sústrediť na prácu v dielni. Bola to dobrá práca, dokázala sa vďaka nej postarať o chorého otca a prichádzať domov včas na to, aby pripravila večeru preňho a pre svoju mladšiu sestru.

Alebo teda – bola to dobrá práca, až kým sa všetko nepokazilo.

Evie nahmatala veľkú vystúpenú jazvu, ktorá sa skrývala na jej pleci pod ľanovou blúzkou. Ak by jej ju spôsobila obyčajná čepel, rana by sa jej zahojila normálne. Lenže biela dýka, ktorou ju porezal, bola napustená nejakou mágiou a tá jej teraz žila pod kožou ako kliatba. Bola taká silná, že zakaždým, keď hocikde v tele zacítila bolesť, jazva sa rozžiarila. Šlo by o maličkosť, keby sa jej nehybné objekty v jednom kuse zámerne nestavali do cesty.

Ak sa v jej blízkosti vyskytovalo niečo, o čo by mohla zakopnúť, určite si ju to skôr či neskôr našlo.

Evie sa sťažka nadýchla, zachichotala sa sama nad sebou a pustila sa do štvrania po zvyšných schodoch. Do tohto brlohu by sa zmestila aj celá dedina, a on ich nútil pracovať na najvyššom poschodí. Pochválené buď tvoje meno, Zloduch – ale aj tak kráčala ďalej k osobe, ktorá zmenila smerovanie jej života.

Nazývať ho „osobou“ jej pripadalo akési nedostatočné. V mnohých ohľadoch bol skutočne mimoriadny, ale to, že jej úlohou bolo starať sa o všetky jeho prania a potreby, ho trochu poľudšťilo. Videla ho omnoho jasnejšie, než keď sa spoznali. Tajomný závoj, ktorý ho zahaloval, postupne mizol.

Ale stále sa mala čo učiť.

Napríklad nevedela, aká temnota v ňom číhala, keď zavesil tri stáťé hlavy na ten úbohý strop.

Konečne dorazila na posledný schod, dlaňou si pretrela spotené čelo a horko lutovala, koľko času jej v to ráno zabralo, kým sa upravila. Nepotrebovala zrkadlo na to, aby vedela, že líca jej zaplavila červeň a zo zapleteného účesu sa uvoľnili jemné vlasy, ktoré jej teraz liezli do tváre. Kráčala chodbou a cítila, ako jej po stehnách steká klzký pot.

Mysľou jej preletela lákavá myšlienka na voľné nohavice.

Šéf dal jasne najavo, že na panstve neplatia ohľadom obliekania žiadne pravidlá, takže Evie si prvýkrát mohla do práce obliecť niečo iné než fádne šaty. Tak či onak, bála sa, že ak by si obliekla niečo také škandalózne ako nohavice, pritiahla by na seba priveľa pozornosti.

Čože? Ženy majú nohy? Zavolajte hlásnika, vykričte to do sveta!

Radšej nie, v dedine sa na ňu už aj tak dívali podozrievavo, pretože mala „záhadnú“ prácu, do ktorej deň čo deň mizla. Potrebovala zapadnúť, aby ľuďom nenapadlo skúmať to bližšie.

Keď sa jej niekto pýtal na prácu, odvetila, že sa zamestnala ako slúžka na veľkom panstve v susednej dedine.

Vlastne to ani nebolo ďaleko od pravdy. Stále musela upratovať Zloduchov bordel – a ten bol často krvavý.

Keď došla na koniec chodby, zatiahla za pozlátený svietnik pri vitrážovom okne a ustúpila, aby sa pred ňou mohla otvoriť tehlová stena, ktorá postupne odhalila skrytú tanečnú sálu, čo im slúžila ako obrovská pracovňa. Vbehla do veľkej miestnosti a stena sa za ňou opäť zavrela. Zhlboka sa nadýchla, a keď zacítila známú vôňu pergamentu s atramentom, upokojila sa. Bola to vôňa, ktorá jej vždy vyčarovala na tvári úsmev.

„Dobré ráno, Evangelina.“

A už mala po ráne.

Sedela tam Rebecka Erringová. Naľavo od nej bola usadená skupinka jej odborných referentov, ktorí na chvíľku prerušili svoju činnosť, aby mohli žmurknutím pozdraviť Evie. Rebecka na ňu upierala oči spoza veľkých okrúhlych okuliarov, a tak sa jej Evie pozdravila. „Dobré ráno, Becky.“

Dlaňou si uhladila predok šiat s vysokým golierom, ktoré jej boli o dve čísla väčšie. „To sa uvidí,“ odvetila, zatiaľ čo šesť párov očí, ktoré ju dovtedy sledovali, sa vrátili k svojim pergamenom, pretože pochopili, že dnes nedôjde k žiadnemu krviprelievaniu.

Aby sme boli skutočne úprimní, Becky bola dosť pekná. Od Evie bola síce staršia len o necelé dva roky, no správala sa tak povýšenecy, že v jej hlave tu muselo znamenať aspoň desať.

Mala bezchybnú svetlohnedú pleť a ani pery stisnuté do kyslého úšklabku jej nedokázali ubrať z nápadne pôvabných črt. Súmerná tvár s výraznými lícnymi kosťami na seba pútala pohľady. Popravde, Becky bola taká pekná, že keby sa v jej povahe odrážala aspoň časť fyzickej krásy, bola by asi najlepším človekom, akého kedy Evie poznala.

Škoda len, že bola taká odporná.

Evie sa na ňu milo usmiala, zastrčila si za ucho uvoľnený prameň vlasov a pokračovala: „Máš dnes ťažké ráno?“

Rebecka sa prinútila vyčarovať taký široký úsmev, až sa zdalo, že jej praskne sánka. „Dnes som sem prišla prvá, tak som sa do toho rovno pustila.“ V jej reči to však znamenalo *bola som tu skôr*

než ty, takže som lepšia než ty. Len sa pozri na moju fantastickú dochádzku.

Evie sa urputne snažila pozeráť sa pred seba, aby nedajbože nezagúľala očami. Predierala sa pomedzi ľudí, ktorých bolo v kancelárii ako hadov. Všetci kmitali. Šéf od nich vyžadoval výkonnosť a každý sa mu zúfalo snažil dokázať, že je nenahraditeľný.

Tajomná kancelária bola vlastne jedna veľká miestnosť zaprataná rôznymi stolmi. Na béžových tehlových stenách sa v rovnomerných rozostupoch skveli vitráže, ktoré zobrazovali rôzne diabolské výjavy a scény z mučenia, pričom do celého priestoru vnášali príjemné teplé svetlo. Nad hlavami im visel luster obmotaný pavučinami. Keď naň dopadlo svetlo, krásne sa trblietal, no aj tak jej pripomínal odťaté hlavy, ktoré sa kdesi pod nimi stále hompálali na trámoch.

V žalároch sa ocitla len zopárkrát a nikdy nie dostatočne dlho na to, aby detailne preskúmala ich hrôzostrašnosť. Niekoľkým stážiškám sa to však podarilo. Bola to hlavná téma ich pisklavých rozhovorov pri kuchyniach.

„Páchne to tam zúfalstvom a zhnitým mäsom,“ povedala jedna z nich.

Evie sa ich hneď opýtala, ako smrdí zúfalstvo, ale dievčatá namiesto odpovede radšej prešli do šepotu.

Nadväzovanie nových priateľstiev jej nikdy nešlo.

Vďaka matkinmu zmiznutiu, ktoré zažila ešte ako dieťa, si vybuodovala príliš dobrú imunitu voči podobným veciam, nebrala ich vážne, a tak ju nikdy nezmietli ako prívalová vlna.

Spočiatku si myslela, že v tejto práci nadobudne vážnosť. Že keď sa na ňu niekto pozrie, uvidí v nej sofistickovanú svetobežníčku. Mohla by sa stať temnou a hrozivou postavou tohto príbehu, mala na to mnoho dôvodov, ale Evie ostávala takou, akou bola vždy – a byť optimistkou v Zloduchovej kancelárii bolo, samozrejme, hrozné. Jasné, že nechcela, aby ju ovládlo zlo, ale keď sa človek celý život snaží vidieť slnko, začne si priať dážď.

V osamelých chvíľach sa zamýšľala nad tým, aké by bolo, keby sa už nikdy viac neusmiala, keby sa jej báli tak, ako sa boja šéfa. Ale Evie Sageová nebola ako on, a keby to niekto tvrdil, asi by sa mu vysmiali do tváre.

V podstate sa nemohla čudovať tomu, že ju stále vnímali rovnako, všetko znášala so silným úsmevom. Evie klamala nielen celej dedine, ale aj otcovi a Lysse a oboch ich udržiavala v nevedomosti. Pre svoje vlastné dobro stále netušili, kam každý deň chodí. Jej otec sa už aj tak trápil nadmieru – choroba, ktorá posledných desať rokov sužovala jeho i celé kráľovstvo, bola pre jeho dcéry príliš veľkým bremenom.

Záhadná choroba útočila bez rozmyslu, akoby si svoje obete vyberala náhodne. Niektorí, tí šťastnejší, na ňu zomreli rýchlo. Iní boli príliš slabí na to, aby vstali z postele, zatiaľ čo im choroba kradla život pomalšie ako ten najneschopnejší zlodej.

Jej otec ju mal tak dlho, až ich liečiteľ uistil, že ho zatiaľ nezabije. Ale bol príliš slabý na to, aby pokračoval vo svojom dovtedajšom povolaní.

Ako dobre, že bol mäsiarom – vďaka tomu, že Evie vyrastala obklopená krvou a mŕtvolami, zvládala to aj teraz, keď ju obklopovali v práci. Hoci pozeráť sa na zvieracie mŕtvolky nebolo rovnaké ako hľadieť na mŕtvolky ľudí.

Keď si sadla k stolu a tak ako každý deň sa pustila do kontroly účtov, pripomenula si, že dnes je jej stôl aspoň čistý. Ani nie po hodine však čosi s rachotom narazilo do steny za ňou. Od ľaku zletela zo stoličky a jej zadok dopadol na podlahu s trápnyim plesnutím. Pri páde zo stola zhodila všetky papiere a dvojhodinové úsilie o zorganizovanie faktúr sa okolo nej rozletelo ako papierové vločky.

Dobrá amatérčina, Evie.

Vedela, že keď má stôl tak blízko šéfovej kancelárie, vždy musí byť v strehu.

Sledovala, ako jej posledný papier dopadol na hrud', a zatiaľ sa neobťažovala zdvihnúť ani seba, ani faktúry. Niečo alebo niekto určite narazil do steny... Ozval sa ďalší rachot nasledovaný dvoma tlmenými buchnutiami a trieštením skla.

To bude ten zarámovaný obraz, čo som tam minulý týždeň zavesila.

Stále sedela na podlahe, až si sama pripadala smiešna. Klakla si a začala upratovať tú spúšť. „Au,“ zamrmlala potichu a pošúchala si zadok.

Ale pokojne to mohla aj vykriknúť, čierna dvere Zloduchovej kancelárie sa otvorili tak prudko, až sa zatriasli steny a všetci v miestnos-

ti od strachu takmer skameneli. Evie pomaly zdvihla oči od papierov, ktoré držala v rukách, najprv zazrela špičku lesklých čiernych topánok a potom zdvihla zrak. Najprv ním kĺzala po tmavých nohaviaciach, ktoré by mali byť voľné, ale namiesto toho obopínali svalnaté stehná, potom po pôsobivom trupe a hlbokom výstrihu voľnej čiernej košeľe, ktorý odhaloval jeho silnú hrud'. Bol trochu rozstrapatený, ale stále vyzeral neodolateľne príťažlivo.

Keď sa mu zahľadela do tváre, musela potlačiť povzdych a pochovať ho tam, kde ho nikto nikdy nenájde. Ale čo má so sebou robiť? Jeho hranatá čeľusť bola taká ostrá, že by mohla byť sama osebe zbraňou, rozhodne bola dostatočne silná na to, aby jej strpelo celé vnútro.

Nedovolať šéfovi, aby ťa tak vzrušoval.

Predtým si myslela, že najťažšie sa mu pozerá do očí. Ohromujúca čierna, ktorá človeka vtiahne ako pavučina zachytávajúca jeho dušu. Boli to oči, ktoré ju prosili, aby sa odvrátila, ale Evie tú prosbu nevedela vypočuť, príliš dobre sa jej na ne pozeralo.

A tie jeho ústa.

Bola to asi najvýraznejšia časť jeho tváre, každý ich pohyb bol jemný, no taký bohatý na význam, až si ich začala katalogizovať. Napríklad teraz ich mal napnuté. Keď opäť zdvihla zrak k jeho oči, pozeral sa na ňu. Hlavu mal mierne naklonenú, a keď premýšľala, čo si asi musí myslieť o tom, že jeho asistentka štvornožkuje po zemi ako dieťa, stiahlo jej žalúdok.

Je v rozpakoch? Je zmätený? Chce ma zabiť za moju nemotornosť?

Pomaly pokrčil kolená a kľakol si, až kým sa ich oči neocitli na rovnakej úrovni.

Namiesto toho, aby bola zastrašená aspoň trochu – a mala by byť –, sa Evie žiarivo usmiala na muža, ktorého sa celé kráľovstvo bálo. „Dobré ráno, pane.“ Z útrobov šéfovej kancelárie sa ozvalo tlmené zastonanie. Zdvihla obočie, pozrela sa naňho s naklonenou hlavou a dodala: „Dnes tu máme rušno, že?“

Tentoraz zodvihol obočie jej šéf. „Dost.“ Pokrútil hlavou, akoby ho zmiatla jeho vlastná odpoveď, a začal zbierať zvyšok popadaných papierov, ktoré potom položil na stôl.

Evie sa zaprela do nohy, aby vstala, ale tak jej pritom skrivilo tvár, až jej to stelesnené zlo venovalo prísny pohľad. Pevne zovrel pery.

Bol nahnevany? Samozrejme, že bol nahnevany. Evie ho svojim pádom na zadok vyrušila pri práci.

Rukou sa zaprela o okraj stola a začala sa dvíhať, ale šéf ju chytil za pás a zdvihol ju, skôr než stihla protestovať. Nie že by protestovala, aj keby mala čas – jeho veľké dlane boli, no, veľmi príjemné.

Keď konečne stála, okamžite ju pustil a založil si ruky v bok. Do líc sa jej nahrnula krv a snažila sa pozeráť kamkoľvek inam, len nie na jeho tvár; bála sa, že by na nej uvidela úškrn alebo ešte niečo horšie, a tak pohľadom zabľúdila k širokému veľčkovému výstrihu jeho čiernej košele.

A jej ústa sa z bohvieakého dôvodu presne v tom momente rozhodli, že vyprodukujú prebytok slín.

Evangelina Celia Sageová, ak sa neovládneš a začneš tu teraz slintať, už nikdy nebudeš čítať červenú knižnicu.

Ten kúsok odhalenej kože ju rozptyľoval natolko, až si Evie takmer nevšimla, ako si ju šéf prezerá. Nie tak, ako to robili jej predchádzajúci zamestnávateľia, ale oveľa analytickejšim spôsobom. Akoby zisťoval, čo mu na nej neseďí.

„Ako si spadla, Sageová?“ vyslovil sofistikovane spevavým prízvukom, vďaka ktorému bol jeho hlas ešte príťažlivejší.

„Zradila ma vlastná stolička,“ povedala Evie priamo. „A moje pozadie sa dôverne zoznámilo s podlahou.“

Myklo mu kútikmi a Evie mala pocit, akoby práve objavila poklad. Keď sa otočila, aby pozbierala zvyšné papiere, do chrbta jej vystrelila ostrá bolesť. Zjajkla.

Z jeho pier sa razom vytratil aj ten najmenší náznak úsmevu a Evie preklínala svoju nemotornosť za to, že to spôsobila.

„Potrebuješ ísť za liečiteľkou?“ opýtal sa a rukou sa oprel o hranu jej stola, jeho naklonený postoj zvýrazňoval mocné predlaktie vytrčajúce spod vyhrnutého rukávu.

Hmm... Zrazu jej úplne vyschlo v ústach.

„Nie, pane, nechcem Tatiannu vtiahnuť do svojho konfliktu so stoličkou.“ Naklonila sa a naznačila mu, aby sa priblížil. Mierne pootočil hlavu a nastavil jej ucho, a Evie potlačila prekvapenie z toho, že pristal na jej hru. „Nech to radšej ostane medzi nami, inak by sa proti nám mohli spiknúť aj ostatné stoličky a rozpútali by revolúciu.“

Potom šéf urobil niečo, čo spôsobilo, že Evina smrteľná duša takmer opustila jej telo – zasmial sa. Alebo skôr zakašlal, poriadne

sa rozkašlal do dlane. Bolo jej jasné, že maskuje úsmev, ktorý sa zo všetkých síl snažil udržať mimo svojich pier.

Evie si udivene zamrmlala popod nos. „Veď to ani nebolo také smiešne.“

Spamätali sa, až keď si uvedomili, že ich sleduje celá kancelária. Osadenstvo sa však hneď potom, skôr než sa k nemu otočil šéf, rozprchlo ako mravce pred obrovskou topánkou.

Teda, urobili to všetci okrem Becky, ktorá svojimi orlími očami stále sledovala dvojicu z opačnej strany miestnosti.

„Choď za liečiteľkou, Sageová. Čaká nás náročný týždeň a nemôžem si dovoliť, aby si mi tu umrela.“

„Nemyslím si, že niekoho už zabila modrina na zadku, pane.“

Prižmúril oči a ústami urobil známy pohyb, pri ktorom aj Evie vedela, že zašla príďaleko.

Ustúpila o krôčik dozadu. „Ale nechcem byť prvá, takže tam hneď idem.“ Oblúkom obišla šéfa aj jeho kanceláriu, kde zazrela vychudnutého muža ležiaceho pod tehľou, ktorá sa uvoľnila zo steny nad ním. Pravdepodobne po tom, čo do nej narazil.

Kingsley sedel na okraji šéfovho stola, tak ako to v ostatných mesiacoch robil stále, uprene si ju prezeral vyvalenými očami a potom zdvihol jednu zo svojich malých ceduliek. Červenou kriedou na nej stálo: „Au.“

Evie si veľmi oblúbila prítomnosť tohto malého tvora. Väčšinou len sedel a pozoroval, tabuľkou od šéfa ponúkal tiché rady. Zlatá korunka vždy pozorne stála na jeho slizkej hlave.

Presne tak, au, naznačila Evie perami, než sa opäť zahľadela na dobitého muža na zemi.

Snažila sa v sebe vzbudiť súcit, ktorý by mala pociťovať, keď niekto v jej blízkosti trpí, ale v tejto miestnosti sa už premleli tolčí muži, že sa snažila šetriť súcit pre tých, ktorí si ho zaslúžia.

Tento vyziabnutý muž medzi nich nepatril, bola si istá, že ho minulý týždeň videla hádzať kamene po krdli kačiek v jej dedine. Pery sa jej rozťahli do úsmevu, keď sa snažila pripomenúť si, že od šéfa asi nedostal nakladačku preto, aby obhájil česť niekoľkých kačiek. Napadlo jej však, že aj keď Zloduch nebránil kačky úmyselne, svojím spôsobom to tak či tak urobil.

Z nejakého dôvodu jej to stále pripadalo rozkošné.

Nasilu si z tváre zotrela úsmev a vydala sa do malej chodbičky, ktorá viedla k liečiteľkiným komnatám. Pre modrinu. Na zadku.

Predtým než začala zúfať nad katastrofickým ránom, spomenula si na šéfa, ktorý pred ňou klačal a podával jej rozhádzané papiere, na kúsok jeho hrude, na jeho smiech.

Možno to ráno nebolo až také strašné. Samozrejme, netušila, ako šéf zareaguje, keď sa Evie vráti k stolu a bude ho musieť upozorniť na nezrovnalosť, ktorú ráno našla v účtovných knihách. Zloducha síce ešte nepoznala úplne dokonale, ale vedela, že neznášal neporiadne vedené záznamy s takmer rovnakým zápalom, s akým ona nenávidela zakotúľané očné bulvy.